

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **Ing. D. Ch.**, bytem X, zastoupen JUDr. Jaroslavem Beránkem, advokátem se sídlem Pernštýnské náměstí 80, 530 02 Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury České republiky**, se sídlem Maltézské náměstí 1, 118 11 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2010 č.j. MK 9257/2010 OPP,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ze dne 22. 6. 2010 č.j. MK 9257/2010 OPP, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, oddělení kultury a památkové péče, č.j. KrÚ 19564/2010/OŠKT OKPP ze dne 25. 3. 2010 tak, že žalobce uznal vinným tím, že v měsíci červenci roku 2009 na území s archeologickými nálezy na části pozemku parc. č. X, zahájil činnost bez splnění oznamovací povinnosti, uložené § 22 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění (dále jen „památkového zákona“). Žalobce tak naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 39 odst. 2 písm. f) památkového zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 25. 000,- Kč. Žalobci byla dále uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení v paušální částce 1.000,- Kč podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. ve spojení s ustanovením § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra ČR č. 231/1996 Sb.

Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a tvrdí, že žalovaný se ve svém rozhodnutí zcela ztotožnil s rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje, když pouze ve výroku doplnil čas spáchání přestupku. Žalobce nepopírá, že ve stavebním povolení Stavebního úřadu v Pardubicích, sp. zn. OSS 16668/2008/MA č.j. MmP 26370/2008 ze dne 28. 4. 2008, v bodě 7 mu bylo nařízeno, aby postupoval v souladu s ustanovením § 127 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ve smyslu ustanovení § 22 odst. 2 památkového zákona. Žalobce však namítá, že již v roce 2007 informoval Archeologický ústav Akademie věd ČR (dále jen „ARÚ“) o svém záměru provádět stavební činnost na dotčeném území, neboť dne 1. 8. 2007 uzavřel Dohodu o provedení záchranného archeologického výzkumu dle § 22 odst. 1 a 2 památkového zákona. Předmětem citované dohody bylo provedení archeologického výzkumu na parc. Č. X. Žalobci je kladeno za vinu, že v červenci roku 2009 neoznámil další stavební činnost na uvedeném pozemku, když to bylo vyžádáno Východočeským muzeem v Pardubicích na základě expertního dodatku ke stavební činnosti č.j. VČM 214/2007. Žalobce má však za to, že splnil svojí povinnost vyplývající z památkového zákona, a to v dostatečném předstihu v roce 2007. Žalobce vytýká správnímu orgánu nejen nezákonný, ale i formalistický přístup, nerespektující popsané skutečnosti.

Ve snaze zajistit podklady pro rozhodnutí správní orgán vyzval ARÚ ke sdělení, zda žalobce oznámil záměr realizovat stavební činnost na uvedeném pozemku v roce 2009. Nicméně žalobce již v odvolání tvrdil, že dohoda o záchranném archeologickém výzkumu byla uzavřena a realizována již v roce 2007 a ARÚ byl informován již v tomto roce. S touto argumentací se žalovaný nevypořádal. Podle žalobce si měl správní orgán ověřit, zda-li v jiných případech informuje ARÚ vždy stavebník, nebo zda-li je obvyklé, aby tak učinila na základě dohody o záchranném archeologickém výzkumu oprávněná organizace, či se tak vůbec nestane, protože záchranný archeologický výzkum byl proveden. Žalobce také zdůraznil, že památkový zákon nestanoví, jakou formu má mít oznámení, proto se tak mohlo stát i ústně, což se v tomhle případě stalo. Žalobce tedy trvá na tom, že svoji povinnost vyplývající z památkového zákona splnil, protože jinak by organizace pověřená ARÚ nežádala uzavření Dohody o záchranném archeologickém průzkumu a tento neprováděla.

Žalovaný nesouhlasí s žalobou a naopak má za to, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), s památkovým zákonem a že je tedy právně i věcně správné a nejsou proto dány žádné relevantní důvody pro jejich zrušení soudem. Ve vyjádření nejprve zrekapituloval, z jakých skutečností vycházel pro závěr o tom, že žalobce nesplnil oznamovací povinnost tak, jak mu ukládá ustanovení § 22 odst. 2 památkového zákona. Za stěžejní důkaz považuje žalovaný vyjádření ARÚ ze dne 6. 10. 2009. Na druhou stranu nepopírá, že památkový zákon nestanoví, jakým způsobem má být oznámení vůči ARÚ provedeno a že lze dotčené ustanovení naplnit i ústně, ale pro další použití musí být toto tvrzení prokazatelné.

K argumentu žalobce, že na pozemku byl proveden záchranný archeologický výzkum, žalovaný uvádí, že tento byl proveden pouze na území, které bylo záměrem stavebníka dotčeno (tzv. dotčené území). Žalovaný zdůraznil, že záchranný archeologický výzkum je územně determinován záměrem stavebníka. Tímto dotčeným územím pak byl dle podkladů, které jsou založeny ve správním spise (dohoda o provedení I. fáze záchranný archeologický výzkum podle § 22 odst. 1 a 2 z.č. 20/1987 Sb. ze dne 1.8. 2007, která byla uzavřena mezi VMP a Ing. D.Ch.) část pozemku parc.č. X, severní polovina parcely, kde byla provedena „Stavba rodinného domku na parc. č. X“ (viz čl. III. a IV. předmětné dohody). Žalobci byl přípisem ze dne 23. 8. 2007 zaslán dále tzv. expertní dodatek ke stavební činnosti, č.j. VČM 214/2007, ve kterém je investor příslušné stavby upozorněn, že tento expertní dodatek slouží jako doklad realizovaného archeologického výzkumu, která se vztahuje ke zcela konkrétní

stavební akci, a jako takový je v souvislosti s jinou stavební aktivitou neplatný. V tomto dokumentu je dále uvedeno, že stavba samotného RD tak může pokračovat bez omezení, a že další stavební aktivity, kdy je uveden příkladný výčet těchto aktivit, na výše uvedené parcele je nutno nahlásit. Přílohou je zakres částí dotčeného pozemku, na kterém byl záchranný archeologický výzkum proveden (důkaz: přípis ze dne 23.8. 2007). Z podkladů a vyjádření výše uvedených je podle žalovaného zcela patrné, že záchranný archeologický výzkum byl proveden na území, které bylo v době uzavření dohody o provedení záchranného archeologického výzkumu záměrem stavebníka dotčeno.

Žalovaný doplnil, že územní souhlas s umístěním stavby zahradní domek a bazén bylo vydáno v jiném časovém úseku, než stavební povolení na novostavbu rodinného domu (důkaz: stavební povolení a územní souhlas). Žalovaný dále odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 59 Ca 59/2002, ve kterém bylo konstatováno, že odpovědnost za porušení oznamovací povinnosti dle § 22 odst. 2 zákona o památkové péči je upravena jako objektivní. Splnění povinnosti není zákonem vázáno ani na znalost skutečnosti, že jde o území s archeologickými nálezy, ani na to, zda stavebními pracemi nebo jinou činností dojde či nedojde k zásahu do archeologického naleziště. Důvodem pro zproštění odpovědnosti za porušení této povinnosti nejsou ani předchozí zásahy do lokality s archeologickými nálezy.

Žalovaný zdůraznil, že předmětem vedeného správního řízení nebylo oznámení stavebníka dle ustanovení § 22 odst. 2 památkového zákona pro stavbu RD, na kterou se žalobce neustále odvolává, ale neoznámení stavební činnosti dle § 22 odst. 2 památkového zákona na části dotčeného pozemku, která se uskutečnila v měsíci červenci roku 2009.

Žalovaný dále doplnil, že z ustanovení § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči jasně vyplývá, že oznámení se vždy činí u ARÚ. Jiná oprávněná organizace může být případně jen oprávněna ve smyslu ustanovení § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči k provádění archeologického výzkumu (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 59 Ca 59/2002).

Z podané žaloby je zřejmé, že žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že oznamovací povinnost ARÚ se vztahuje ke konkrétní stavební akci. Naopak má za to, že své povinnosti dostál již v roce 2007, kdy byl proveden záchranný archeologický vrt na pozemku parc.č X.

Soud ze správního spisu zjistil, že Východočeské muzeum v Pardubicích podalo správnímu orgánu I. stupně podnět k zahájení správního řízení ve věci neohlášení stavebních prací. Konkrétně uvedl, stavebník byl podle § 22 odst. 2 památkového zákona již od doby přípravy stavby na území s archeologickými nálezy povinen tento záměr oznámit ARÚ a umožnit jemu nebo oprávněné organizaci provést na dotčeném území záchranný archeologický výzkum. Jako přílohu připojil kopii dohody č.j. 214/07 o provedení záchranného archeologického výzkumu, na základě níž byla prozkoumána část parcely ležící pod stavbou rodinného domu a bezprostředním okolí. Dále expertní dodatek k této stavební činnosti č.j. 214/07 ze dne 27. 8. 2007, kde byl žalobce výslovně upozorněn, že další stavební aktivity je třeba včas hlásit. V demonstrativním výčtu aktivit v expertním dodatku jsou mimo jiné uvedeny: inženýrské sítě, zídky, bazény. Tedy jsou mezi nimi i ty objekty, které žalobce vybudoval bez umožnění archeologického výzkumu.

Přípisem ze dne 3. 9. 2009 správní orgán požádal ARÚ o poskytnutí informace, zda žalobce oznámil záměr stavební činnosti na dané lokalitě. Ze zprávy bylo zjištěno, že v roce 2009 nebylo ARÚ doručeno žádné podobné oznámení. Kopii stavebního povolení a územního souhlasu si správní orgán nechal zaslat Magistrátem města Pardubic. Z těchto dokumentů soud zjistil, že žalobci byl dán souhlas s umístěním stavby: zahradní domek, zastavěná plocha 22,5 m², přízemní objekt, střecha pultová a bazén o zastavěné ploše 26,6 m².

Přípisem ze dne 8. 1. 2010 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení a zároveň byl předvolán k ústnímu projednání.

Žalobce správnímu orgánu zaslal vyjádření o způsobu provedení práce od společnosti BAUSET CZ, a.s., z níž vyplývá, že v srpnu 2007 provedla tato společnost na parcele č. X skrývku zeminy za účelem provedení archeologického výzkumu. Skrývky zeminy se účastnili pracovníci Východočeského muzea Pardubice a byla provedena zhruba 2/3 z plochy parcely, přičemž prostor, na kterém byla provedena, kopíroval obdélníkový tvar parcely (tedy nikoliv pouhý půdorys stavby) s výjimkou okrajových částí a cca 1/3 zádní části pozemku. Skrývka zeminy začínala za inženýrskými sítěmi umístěnými podél přilehlé komunikace.

U dalšího jednání žalobce sdělil, že územní souhlas k realizaci doplňkových staveb neobsahoval jako podmínku nutnost provedení archeologického průzkumu. Uvedl, že v přední části pozemku byl arch. průzkum proveden na 2/3 území obdélníkově kopírující tvar parcely. Tvrdil, že průzkum byl proveden pod místem umístění bazénu. Žalobce obdržel k nahlédnutí nákres inženýrských sítí učiněný Východočeským muzeem v Pardubicích, ale nedomnívá se, že by disponovalo s dostatečnými informacemi, aby mohlo pravdivě takovýto nákres učinit. Žalobce tento nákres považoval za chybný, proto požádal prováděcí firmu o vyjádření k tomuto nákresu. V dalším přípise shrnul své argumenty.

Správní orgán I. stupně vydal dne 25. 3. 2010 rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným ze shora označeného přestupku. V odůvodnění rozhodnutí nejprve správní orgán podrobně vypsál podklady, z nichž vycházel při svém rozhodování. Za dostatečně prokázané má, že archeologický výzkum byl proveden v 2/3 přední části parcely a ve směru od přilehlé komunikace a v zadní 1/3 pozemku nebyl proveden vůbec. Nebylo zpochybněno, že pozemek se nachází na území s archeologickými nálezy, proto bylo povinností stavebníka oznámit veškerou stavební činnost ARÚ. Při uložení pokuty správní orgán I. stupně zdůraznil, že žalobce věděl o oznamovací povinnosti z expertního dodatku, dále věděl, že se jedná o místo s archeologickými nálezy, když v roce 2007 byl již jeden výzkumný průzkum proveden. Konstatoval, že žalobce svým jednáním ohrozil arch. situace a arch. nálezy a mohl způsobit jejich nenahraditelné poškození. Na druhé straně vzal správní orgán v potaz, že se jedná o první správní delikt žalobce, ke spáchání se přiznal a po celou dobu vedení správního řízení spolupracoval se správním orgánem. Přihlédl také k rozsahu zasaženého území, proto vyměřil pokuty ve spodní hranici.

Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Obsah odvolání je v podstatě totožný s obsahem žaloby a k odůvodnění napadeného rozhodnutí soud odkazuje na podané vyjádření.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 39 odst. 2 písm. f) památkového zákona, podle něhož může krajský úřad uložit pokutu až do výše 4. 000. 000,- Kč fyzické osobě, která nesplní oznamovací povinnost stanovenou v § 21 odst. 4, § 22 odst. 2 nebo § 23 odst. 2 tohoto zákona. Žalobce se měl dopustit toho, že v rozporu s ustanovením § 22 odst. 2 památkového zákona provedl *stavební činnost* na území s archeologickými nálezy bez oznámení záměru Archeologickému ústavu a umožnění jemu nebo oprávněné organizaci provést na *dotčeném území* záchranný archeologický výzkum.

Žalobce argumentuje především tím, že archeologický výzkum byl proveden již v roce 2007. Z obsahu správního spisu vyplývá, že průzkum byl proveden, ale pouze na 2/3 parcely s tím, že v 1/3 nebyl proveden vůbec. Je podstatné, že za stavební činnost lze bezesporu považovat zahradní domek a bazén, ke kterému byl žalobci udělen územní souhlas. Bezesporu šlo i o dotčené území ve smyslu tohoto ustanovení, neboť šlo o místo s arch. nálezy. Sporné proto podle názoru zůstává, zda si správní orgán opatřil dostatek podkladů pro závěr o tom, že žalobce provedl stavební činnost na území, které v roce 2007 nebylo archeologicky prozkoumáno. Správní orgán I. stupně k této otázce odkázal na vyjádření Východočeského muzea v Pardubicích, který již v podnětu k zahájení přestupkového řízení připojil náskres území, kde byl výzkum proveden. Z expertního dodatku, který byl vydaný na žádost investora stavby, rovněž vyplývá, že záchranný arch. výzkum byl proveden v půdorysu rodinného domu a bezprostředně souvisejícím terénu. Podle názoru soudu jde o dostačující důkaz pro závěr, že žalobce prováděl stavební činnost bez ohlášení ARÚ. Z připojených dokumentů navíc vyplývá, že žalobce byl již v roce 2007 informován, že pro další činnost na tomto území je třeba ohlásit tuto činnost alespoň v pětidenním předstihu, neboť pozemek byl prozkoumán jen zčásti.

Žalobce dále namítal, že správní orgán si měl ověřit, zda-li v jiných případech informuje ARÚ vždy stavebník, nebo zda-li je obvyklé, aby tak učinila na základě dohody o záchranném archeologickém výzkumu oprávněná organizace, či se tak vůbec nestane, protože záchranný archeologický výzkum byl proveden. Ustanovení § 22 odst. 2 památkového zákona zní, že: „Má-li se provádět stavební činnost na území s archeologickými nálezy, jsou *stavebníci* již od doby přípravy stavby povinni tento záměr oznámit Archeologickému ústavu ...“ . Stavebníkem je podle § 2 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů osoba, která pro sebe žádá vydání stavebního povolení nebo ohlašuje provedení stavby, terénní úpravy nebo zařízení, jakož i její právní nástupce, a dále osoba, která stavbu, terénní úpravu nebo zařízení provádí, pokud nejde o stavebního podnikatele realizujícího stavbu v rámci své podnikatelské činnosti; stavebníkem se rozumí též investor a objednatel stavby. V daném případě byl stavebníkem žalobce, což vyplývá z územního souhlasu, proto bylo pouze na něm, aby splnil oznamovací povinnost.

Žalobce také zdůraznil, že památkový zákon nestanoví, jakou formu má mít oznámení. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán si ověřil u ARÚ, zda žalobce oznámil stavební činnost. K tomu, že činnost nenahlásil svědčí i samotné vyjádření žalobce, který nejprve tvrdil, že svou povinnost splnil již v roce 2007 a poté, že věc oznámil ústně. V přestupkovém řízení nese důkazní břemeno správní orgán, proto soud považuje za správný postup správního orgánu, který si k ověření tvrzení žalobce vyžádal sdělení ARÚ. Za situace, kdy žalobce nepřipojil žádný důkaz, že učinil oznámení ústně, lze z těchto podkladů učinit závěr, že žalobce stavební činnost neoznámil.

Ze shora uvedených skutečností, soud dospěl k závěru, že nedošlo k pochybení ze strany správních orgánů při určení odpovědnosti za přestupek. Správní orgán řádně odůvodnil výši pokuty, když přihlédl k přitěžujícím i k polehčujícím okolnostem, přičemž žalobce nenamítal nezákonnost jejího uložení, ani nepožádal soud o její snížení. S ohledem na uvedené soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze. Rozhodnutí o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.
Stěžovatel musí být zastoupen advokátem.

V Praze dne 23. listopadu 2011

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová